

Nora Iuga

a platánpark

megint éjszaka, mint kamaszkorunkban
konyhákban az eszement verseim
te aki olyan jól tudtál
hangulatokat olvasni
összekötni rejtett okozatokat
te akinek volt egy fekete fátylad
letakartad vele az éjjeli lámpát
amikor meg akartad keresni
a tested pincéjét
ott az ablak bal oldali sarkában
a halálfejes lepke
te és a te szerelmeid
összegyűrtétek a lepedőket
egy kitalált nő képzetében
te aki vörös lámpák alatt rohantál
amikor az ondó, amikor az eső, amikor a csend
két ima közötti helyüket vitatták meg
azt csinálhatsz amit akarsz
én úgyis ide hozlak tudtod nélkül
erre a szégyentelen papírra
minden vers egy nemi erőszak
minden fikció egy mazochista menedéke
honnán a szexnek ez az
értelem iránti vágya
honnán furakodott ennyi csavar
a rózsza ciklikus vérébe
egy nő keresztjére feszített
férfit gondolok
a vörös levegőre gondolok
egy leszúrt marha orrlyukában
elhalasztom holnapra
a platánpark leírását

októberi vers

kerülő utcákon jött
lassan jött kirívóan emlékszem még a ruhájára
és rózsaszín táskájára
mint egy óriási bonbon
menthetetlenül szerelmes vagyok magamba
a női harisnyákba és a kesztyűk illatába
éjszaka irattartók és régi érmék között
a sovány árnyék
elmondhatatlan mágneses ereje
október az avaron heverve
október méhekkal az ablaküvegen
ő a madarát odaátról küldi
a gyűrű amibe kapaszkodok még
egy öregasszony bolyhos nyelvével
a falakra szénnel felrajzolt
ajtók körvonalait nyaldossa
amíg elfogy minden remény
hogyan visszajussunk
magassarkú cipőben

apróságokká lettek a történések istenem
arcom nyugalma
ahogy anyám arcának nyugalma terül
egy pocsolya amibe nem dobsz több követ
mert már teljesen ráncos
– még az ironia is elkoptatta a könyököd
a padokat meg diákok foglalták el –
ez az ősz nem egy évszak
ez maga az ágyad
amiben szeretkezel gondolatban
akár egy kínai vázában
akár egy púposokkal teli buszban
gyilkos bűnbánat
az édes mirigybe döfött kés
amiből valaha alattomos
fiatal női illat párologott

és most
ebben pislákoló esti fényben
kiveszed egy régi ládából a ruhád egy elvirágozott
denevér alól
őrült obszcén puha
ahogy ujjaidba visszasimítja az érintést
és véredbe tódul az eufrátesz
és el is tűnik a tapsoló tömegben
mint kecske a vásárban
vagy mint egy szeplőtelen angyal

ti bizalmatlanok és ti viszolygók áruljátok el
hogy ez a hiszékeny karalábé
ereszthet-e még gyökereket az édenben
mondjátok el a méh fürge fullánkja
felébresztheti-e még a vadrózsát haldoklásából

fenségesen gördülnek a szekerek
kereküket koszorú díszíti
ég veled orosz rulett
ég veletek kacér nevetések
alig látlak már kezekben könyvvel
vagy a bal combodon
egy apró unikornissal
íme és a felhők feloszlanak
könnyedebbé válik a halál
"mint minden ami sebezhető
beleremegett a lélek is"

André Ferenc fordításai

Nora Iuga (eredeti nevén Eleonora Almosnino) 1931-ben született Bukarestben, költő, író, műfordító, egyik legnagyobb hatású román szerző. A Romániai Írók Szövetsége vezetőségi tagja. Közel 30 verses- és prózakötet szerzője. Többek között Strindberg, Günter Grass, Herta Müller, Paul Celan, Nietzsche, Aglaja Veteranyi műveit fordította románra. Számos rangos román és nemzetközi irodalmi és műfordítói díj kitüntette. Több, mint 10 nyelvre lefordították. Műveire jellemző a neoavantgárd szürrealizmus és expresszionizmus. Az itt olvasható versek a *Mannökenkórház (Spitalul manechinelor, 1998/2010.)* című kötetéből valók.